

נָשָׂא לְבָנֵינוּ אֶל אֵל בְּשָׁמַיִם

ליל תשעה באב תשפ"ד

רבקה מרים / הוא

הוא, שְׁחַחֵנוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעֵנוּ
הוא, שְׁאַלְיוּ נְכֻסֵּנוּ וְשְׁאַלְנוּ נְכֻסֵּךְ
שָׁב וּמְלַמְדֵנוּ אֶת שְׁשׁוּב לֹא יִדְעֵנוּ
שְׁמָה שְׁקָרָאנוּ לוֹ 'בֵּית', הוּא סָף.

וְזָכַר אֶת בּוֹרְאֵיךְ בְּיָמֵי בְּחוֹרְתֶיךָ, עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֵאוּ יְמֵי הַרְעָה וְהִגִּיעוּ שָׁנִים אֲשֶׁר

תֹּאמַר אֵין לִי בָהֶם חֶפֶץ.

עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשֶׁךְ הַשֶּׁמֶשׁ וְהָאוֹר וְהִירַח וְהַכּוֹכָבִים, וְשָׁבוּ הָעֵבִים אַחַר הַגֶּשֶׁם.
בְּיוֹם שִׁיזְעוּ שְׁמַרֵי הַבַּיִת, וְהִתְעַוְתוּ אֲנָשֵׁי הַחֵיל, וּבִטְלוּ הַטַּחְנוֹת כִּי מַעֲטוּ, וְחָשְׁכוּ הָרְאוֹת
בְּאַרְבּוֹת.

וְסָגְרוּ דְלָתִים בְּשׁוּק בְּשִׁפְלַ קוֹל הַטַּחְנָה, וְיָקוּם לְקוֹל הַצֶּפּוֹר, וְיִשְׁחוּ כָּל בְּנוֹת הַשִּׁיר.
גַּם מִגְבֵּה יִרְאוּ, וְחִתְחִתִּים בְּדָרְךָ, וְיִגְאֹץ הַשֶּׁקֶד, וְיִסְתַּבֵּל הַחֶגֶב, וְתִפְרֹה הָאֲבִיוֹנָה; כִּי הִלְךְ
הָאָדָם אֶל בַּיִת עוֹלְמוֹ וְסָבְבוּ בְּשׁוּק הַסְּפָדִים.

עַד אֲשֶׁר לֹא יִרְתַּק חֻבַּל הַכֶּסֶף, וְתִרְעַץ גֶּלֶת הַזָּהָב, וְתִשְׁבֵּר כֶּד עַל הַמַּבּוּעַ, וְנָרַץ הַגִּלְגָּל אֶל
הַבּוֹר.

וְיָשֵׁב הָעֶפְרַיִם עַל הָאָרֶץ כְּשֶׁהָיָה, וְהָרוּחַ תִּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה.

קהלת יב, א-ז

ביום שִׁיזְעוּ שְׁמֵרֵי הַבַּיִת קהלת יב, ג – אֵלֶיךָ תֵּלֵת בְּתֵי דִינִי, דְּהוּ אֹלְפֵי תוֹרָה בְּלִשְׁכַּת הַגְּזִית.

והתענותו אנשי החיל – אלו סנהדרתי גדולה וסנהדרתי קטנה.
ובטלו הטחנות – אלו פהנים ולוים, וכלהו משמרות דהו קיימי בירושלים.
וחשכו הראות בארבות – אלן נביאים וצופים, דהו חמאן בנבואה וברוח הקדש. וסגרו דלתים בשוק – דבגי נשא צווחין, ולית מאן דיתבי עליהו, דהא כל תרעין ננעלו מן יומא דאתחבר בי מקדשא, ובטילת עבדת בית אלהנא.
בשפל קול הטחנה – אלן אינון כותשי קטורת, דהו יהבי קלא בכל יומא, בכתישו דיליה.
דבר אחר קול הטחנה, קלא דשכינתא, צווחא בכל יומא שובו בנים שובבים, ולית מאן דיִשְׁגַח בה.

ושחו כל בנות השיר – אלן אינון דסלקין בדוכנא בכל יומא, ומנגגי ניגונא דשיר. כל, לאסגאה מלאכי עילאה לעילא, דהו מתחלקי משמרות לעילא, לקבל אינון משמרות לתתא. שחו – אלן דלתתא, כביכול, אף אלן דלעילא שחו. גם מגבה יראו – אף על גב דגבוה הו, ננסא הו דחלין.

שחו אינון בנות השיר – בגין דהא פ' אלף לויים, הו ידיהו מהדקו לאחורא. כד מו לנהרות בבל, כנוריהו הו תלין על אילנין דתמן. הו שאלין לון לנגנא, ואמרי תהלים קלז, ד איך נשיר את שיר ה' על אדמת נכר, נשכו בשניהו ביהני ידיהו וכרתו לון, ולא יכילו לנגנא, וקטלו לון.

וחתחתים בדרך – דהא הו אזלין בריחין על צואריהו, ומהדוקא דהו תקיף, הו נפלו אצבעותיהו באורחא. וירמיה הו לקיט לון בטליתיה, ונשיק לון, ובכי עליהו. והו אמר להו: בני, ולא אמרית לכו ירמיהו יג, טז "תנו לה' אלהיכם כבוד, בטרם יחשך ובטרם יתנגפו רגליכם על הרי נשף".

ונאץ השקד – מן יומא דנציץ אילנא דא לבלבין, עד יומא דעביד איבה, חד ועשרים יומא נינהו. כד מ"ז בתמוז עד ט' באב, כ"א יום ביניהו. הדא הוא דכתיב ירמיהו א, יא מקל שקד אני רואה.

ויסתבל החגב – דאתיהב מטולא על כתפוי דזרעא דדוד.
ותפר האביונה – דאתבטל עבדת בית אלהנא.
כי הולך האדם לבית עולמו – דא הוא כבוד, דאסתלק לעילא. ובגי נשא צווחין, ולית מאן דיִשְׁגַח בהו.

עד אשר לא ירתק חבל הכסף – אתר דכהנא מקטיר קטורת על מדבחא דלגאו.
ותרץ גלת הזהב – דא הוא בית קדש הקדשים, דתמן כרובים דדהב.
ותשבר כד על המבוע – דא מלכות בית דוד דאיתבר.
וישב העפר על הארץ כשהיה – יתחבר בי מקדשא, ויהא כעפרא.
והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה – דא שכינתא, ואסתלקותא דרוח נבואה מן עלמא.

זוהר חדש, איכה, מדרש הנעלם